

11244

46

77-244

VILÁGOS
10
FILLER
REGÉNYEK

Kvíttek vagyunk

46.

46.

00fr
 150
 80
 40
 200

 570
 \$2000

KVITTEK VAGYUNK...

REGÉNY

IRTA:
FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

▲ címlapot Haiman György készítette.

Foto Metro

11. 244

46

NEMZETI MÚZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomat. Nemzeti Könyvtár
1933 ÉV 100 SZ.

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

I.

Molnárnénak nem volt tulságosan nagy kedve kibujni az ágyból. Délelőtt tíz óra volt, mindig ilyenkor ébredt és magát sajnálva gondolt arra, hogy most délután kettőig mennyi dolga lesz, mennyi lőtás-futás, apró bosszuság vár rá.

A fürdés és a reggeli még csak megjárja, azt szereti, de azután mindjárt a torna! A hidba hajlás, a csipő mozgatása, a térdhajlítás, guggolás, lábujjhegyre ágaskodás... Alapjában véve lusta és kényelmes volt, szivből utálta a testgyakorlatokat, de fájdalom, hajlamos volt a hizásra és legutóbb rémülten állapította meg, hogy egy kilót hizott. Ötvenkilenc kilót nyomott és csak ötvenhét akart lenni. Ezt a két kilót már két hét óta masszírozta, izzasztotta, koplalta. Néha már úgy éhezett, hogy szédült és fájt a feje, de nem evett. A szive majdnem megszakadt egy kis sütemény után, de csak kétszersültet evett és cukor nélkül itta a teáját. Gitta — ez volt a leányneve — mártírnak tartotta magát, nem élvezte az életet, meg volt győződve, hogy komoly gondjai és bajai vannak és titokban egy kicsit utálta a férfiakat. Nem tulságosan, csak

egy kicsit. Mert egyébként tisztában volt azzal, hogy férfiak nélkül az élet nem érne semmit és Gitta különben is minden érzését, munkáját, energiáját, leleményességét, éjjelének és nappalának minden óráját a férfiak szolgálatába állította.

Néki nem volt hivatala, nem volt foglalkozása. Gazdag asszony volt. A férje legalább ötezer pengőt keresett havonta. Gitta nem is tudta egészen bizonyosan, hogy min? Vállalkozó volt. Házakat épített. Alfréd néha fényképeket mutatott és azt mondta, hogy a képen látható gyönyörű bérházat vagy villát ő építette. Gittát ez nem érdekelte tulságosan.

Gitta egyetlen kötelessége az volt, hogy szép legyen. Éppen úgy, mint azoknak a társaságbeli asszonyoknak is, akik a barátnői voltak. Ha ezek a nők egymás között voltak és nem bridgeztek, kizárólag a szabónőjüket dicsérték, vagy szidták, jövő terveikről beszéltek, melyeknek középpontjában természetesen egy bunda vagy uj kalapmodell állt. Ha utazás került szóba, nem azt mondták, hogy milyen remek lesz a Semmeringen színi, hanem a sikkos sportruhákat sorolták fel, melyeket magukkal visznek. Mindegyik feljárt valamelyik kozmetikai intézetbe, villanyoztatta magát, kitépette a szemöldökét, tökéletesen festette a haját, arcát, szemét, száját, fehéřítette a dekoltázsát. Ezzel a naponta megismétlődı fehéřneműs, szabónő, kalapos, kozmetikai gonddal körülbelül délután ötre készültek el.

Akkor ragyogóak, tökéletesek, káprázatosan elegánsak, precízen megtervezettek voltak, kifogástalan volt a parfümjök, az utólérhetetlen könnyedséggel nyakukba vetett sál, a kék rókájuk, minden, ami látható és láthatatlan volt rajtuk. Áradt róluk az egzotikus virágokhoz hasonló test sajátságos, bődítő parfümjé, mikor a bridge-szalónba, valamelyik elegáns cukrászdába, vagy egy előkelő szálloda zenés ötórás teájára mentek.

Ez volt az életük. Délután öttől hajnali háromig. Ebbe az időbe esett kártyapartijuk, a színház, a mulatók, a tánc, a szerelem. Ilyenkor, mint egy rakétából, kiégett belőlük minden tűz, színesen és szikrázva és reggelre elhamvadtak, fáradtan összecuklottak. És másnap délelőtt tizkor megint a készülődés az estére...

Gitta néha gondolkozott azon, hogy ő tulajdonképpen kinek akar tetszeni? A férje nem túlságosan érdekelte. Nem volt belé szerelmes, de azért egészen jó barátságban élt vele. Általában senkibe sem volt szerelmes. Nem volt szeretője sem, de elvárta, hogy mindenki szerelmi ajánlatokkal üldözze. Az olyan asszony, akinek kedvese van, többnyire diszkrét, a társaságban kifogástalan modoru, a férfiakkal szemben tartózkodó. Ez természetes is. Hiszen a valóban szerelmes asszonyt sérti minden más férfi közeledése. Csak azok a nők kacérok, azok flörtölnek boldoggal-boldogtalanul, akik valójában senkivel szemben sincsenek érzésileg lekötve. Játszanak a tüzzel, vakmerőek és szemérmetlenek.

nek, mint a diáklányok, akik vihogva heccelik a fiukat éppen azért, mert nekik ez csak játék.

Gitta maga sem tudta, hogy miért nem volt neki eddig még szeretője? Pedig már nagyon közel járt ahhoz. Egyszer a Lidón nagyon tettszett neki egy francia doktor. Szellemes, kedves, szemtelen fiu volt. Azután közbejött valami. A doktornak váratlanul megérkezett a felesége, meg két fia. Ez teljesen kijózanította Gittát. Másodszor a télen forgott komoly veszélyben. Egy Babarci nevű atléta indított erőteljes attakot ellene. Együtt autóztak ki a budai hegyekbe, ahol szítek és Babarci már a második alkalommal szájon csókolta az autóban. Gitta ettől a csóktól megszedült, teljes negyedóraig elfelejtette utána újra ruzsozni a száját, jeléül annak, hogy a csók valóban felgyújtotta érzékeit. Ettől kezdve állandóan csókolódtak, de Gitta a döntő lépést mindig halogatta és egy este, mikor véletlenül a Moulin Rougeba mentek, ott látta Babarcit, aki hajnali két órakor már meglehetősen részegen két táncosnővel mulatott az egyik páholyban, botrányosan viselkedett és Gitta azt is látta, amint az egyiknek a nyakába csókol. Pontosan úgy, ahogy neki szokta. Ez felbőszítette és másnap csunyán összeveszett Babarcival.

Ez a két eset meglehetősen kiábrándította Gittát a férfiakból és ebben a hangulatában csak megerősítették azok a történetek, melyeket a barátnői meséltek neki. Azok is mind szídták a férfiakat. Komiszak, önzők, szívtelenek. De

azért tovább diszitették, festették magukat a férfiak számára, minden kis idegük csak azért remegett, hogy hódítsanak! A színház páholyában úgy ültek, mint egy kirakatban, megmutatták meztelen vállukat, karjukat és hátukat a város minden férfiának, szemükkel és érzékeikkel felítették a feléjük vetődő pillantásokat.

*

Mikor tulesett a tornán és felöltözködött, már tizenkettőre járt. Gitta kinézett az ablakon és látta, hogy az autó már ott várja a ház előtt. Először a Váci-utcába kell mennie a szabónőhöz, onnan a Kossuth Lajos-utcába a kalaposhoz, azután a Petőfi-utcába a kozmetikushoz és ha marad idő, benéz az ékszerészhez. Ujra foglaltatta egy régi gyűrűjét és ezt nagyszerű trükknek vélte, mert azt fogja állítani, hogy a gyűrű új. Már ideje volt, hogy a tekintélyét helyreállítsa. Az utóbbi időben sokat sugdostak arról, hogy férjének nem megy jól és hogy erősen takarékoskodnak. Ez a gyanúsítás bizonyos körökben elviselhetetlen. Sokkal megszégyenítőbb, mintha azt mondják, hogy őnagyságának szeretője van. Ez pikáns magánügy, érdekes, hozzátartozik a nagyvilági élethez. De az anyagi lecsúszás? Ez már igen komoly baj. Ettől menekülnek az emberek. Mit lehet tudni, hogy hol áll meg az ilyen lavina? Öngyilkosság, csőd vagy éppen hörtön? Várjuk meg, mi lesz belőle...

Egyelőre semmitem mutatta, hogy valóban baj lenne. Gitta drágábban és elegánsabban ölt

őzött, mint valaha. Új nerz-bundáját tizezer pengőre becsülték. Nyugodtan elvesztett naponta tíz-tizenkét pengőt kártyán, kifizetett két pengőt az uzsonnájáért...

De azért Gitta meg volt győződve, hogy takarékos, sőt fukar asszony. Például igen büszke volt arra, hogy a hetvenpengős cipő árából lealkudott ötöt, az új velour-siffon méterjéért pedig tizenhét pengő helyett csak tizenhat nyolcvanot fizetett.

Mikor már teljesen utra készen állt és csak a retiküljét kellett magához vennie, szórakozottan kinyitotta, hogy szokása szerint megszámolja, mennyi pénze van? De alig vetett bele egy pillantást, megrémült, ideges lett, izgatottan kezdte a táskát forgatni...

Mindössze husz pengő volt benne.

De hát hogyan lehetséges ez? Egészen tisztán emlékezett arra, hogy este még háromszáshetven pengője volt. És ma délelőtt fizetnie kellett a szabónőjének. Hová lett a pénz? Talán szórakozottságból, vagy tulzott elővigyázatosságból a szekrénybe tette az ékszerei mellé?

Kinyitotta a szekrényt és halálsápadt lett. Az ékszerdoboz is eltűnt. Az ájulás környékezte. Kibrabolták. Már sokat olvasott ilyesmiről, de sohasem hitte, hogy ez komolyan lehetséges...

Szinte félőrülten csengetett. Még akkor is nyomta a csengő gombját, mikor a szobalány már ott állt előtte.

— A pénzem... az ékszereim — hebegte. — Valaki ellopta... mi történt?

A szobalány a fejéhez kapott.

— Szent Isten! Ezt el is felejtettem mondani a nagyságos asszonynak!

— Micsodát?

— Hogy a nagyságos ur azt izeni, ne tessék nyugtalanak lenni, az ékszereket elviszi a bankba, a páncélszekrénybe megőrizni, mert ugyanis nemsokára el tetszik utazni... .

— És a pénz?

— Nem volt apró a nagyságos urnál. Azt izeni, hogy délben megadja!

— Köszönöm!

A szobalány kiment.

Gitta egy karosszékre roskadt és még sirni sem tudott az elképedéstől. Lelke mélyéig meg volt botránkozva, fel volt háborodva. A férje kifosztotta, kirabolta. Elvitte az ékszereit, a zsebpénzét.

Ez érthetetlen volt. Mi történhetett?

Azonnal beszélnie kell Alfréddal.

De hol van az ilyenkor? Gittának még sohasem jutott eszébe, hogy hol dolgozik és mit csinál délelőtt a férje? Igaz, van a belvárosban irodája, de ott most nincsen senki. Kint vannak egy építkezésnél. De hol? Ki tudja azt? Várnia kell déli tizenkettőig, amikor hazajön ebédelni. Ha ugyan nem telefonál, hogy csak estére találkoznak...

Estel

Gittának megdobbant a szive, ha erre gondolt. Nóráékhoz voltak hivatalosak. Nagy szezonzáró estély lesz. És néki nincsenek itthon az ékszerei. Hogyan fog ott megjelenni? Még jó, hogy a fülbevalóit éjszaka sem szokta kivenni a füléből. Az legalább most is benne van. De a három brilliáns- és két zafirgyűrűje, a gyöngysora, a brosstüje, a karperecei, az aranytáskája, mind bent voltak az ékszeres dobozban. Hát hogy jelenjen meg Nóráéknál? Csak nem mehet el csupasz nyakkal és ujjakkal? Pillanat alatt észreveszik, hogy nincsenek meg az ékszerei és akkor egész este őt nézik majd sajnálkozva, összesugának a háta mögött...

Le kell mondani az estét! Azt mondja, hogy rosszul van. Ez igaz is. Máris elviselhetetlenül fáj a feje...

Elhatározta, hogy kicsit sétálni megy. Kiviteti magát a Margitszigetre. Majd ott, a friss levegőn magához tér.

Amint megfordult és kiment a hallba, a férjével találkozott.

A szobalány ott állt a háttérben, Gitta kénytelen volt elfojtani a hangját és csak halkán mondta, egész testében remegve:

— Mi történt? Mit tettél? Mért jöttél már haza? Mért vitted el a pénzemet és ékszereimet?

Molnár kis csomagot nyujtott át, mosolyogni próbált.

— Nincs semmi baj, szívem... Mindent visszahoztam!

Gitta nagyot lélegzett,

— Micsoda izléstelen tréfa ez?

Molnár keserűen mosolygott.

— Sajnos, nem is olyan tréfás ez, mint gondos-
lod. Menthetetlenül megakadtam a fizetésekben.
Félmillió pengő körüli összeggel tartozom. Eb-
ből vagy százezer becsületbevágó tartozás.
Néhány alkalmazottam kaucióját is felhasznál-
tam. Ezt okvetlenül, a föld alól is elő kellett tes-
temtenem. Az egyik már nagyon hangos volt.
Ugy látszott, nem lehet tovább huzni a dolgot.
Ezért vittem el az ékszereidet. Gondoltam, zá-
logba teszem és kapok rájuk annyit, hogy a leg-
égetőbb adósságokat rendezzem. De szeren-
csémre halasztást kaptam... A kauciósok ja-
vára lekötöttem a lakásberendezésünket és ezzel
beérték...

— Na látod — válaszolta szemrehányóan
Gitta. — Nem kellett volna mindjárt az éksze-
rekhez nyulni.

Molnár megrendülve nézett feleségére.

Hogyan, hát ilyen végtelen ür zuhant kettő-
jük közé? Ennyire léha és ostoba ez az asszony?
Nem képes megérteni, micsoda katasztrófa fe-
nyegeti őket? Amikor életének legnagyobb ka-
tasztrófáját meséli el neki, meg sem rendül,
nincs egy vigasztaló vagy kétségbeesett szava?
Közönyösen és érzékellenül napirendre tér fe-
lette, mintha csak egy érdektelen harmadik sze-
mély ügyét tárgyalnák?

— Szerencsétlen! — kiáltotta — hát nem ér-

ted, hogy miről van szó? Tönkrementünk! El-
árverezik a lakásunkat, elviszik a butorokat,
szőnyegeket, csődbe kergetnek...

Gitta kinosan vonogatta ajkát.

— Nem értem, miért akarsz mindenáron kéts-
ségbeejteni. Azt mondtad, hogy halasztást adnak,
Ezalatt köthetsz új üzleteket. Esetleg egyezséget
kötsz velük...

Molnár kétségbeesett mozdulatot tett.

— Uj vállalkozásokhoz nincsen pénzem és az
egyezséghez is nagyobb összeg kellene...

Gitta rosszalóan csóválta a fejét.

— Tulságosan izgatod magad. Egy kis pihe-
sésre vagy szórakozásra lenne szükséged. Ne
busulj, drágám, hiszen másoknak sem megy jól
mostanában. A barátnőim mind mesélik, hogy
a férjeik egész nap panaszkodnak. Azért, látod,
mégis csak boldogulnak és mindegyiknek meg-
van az új tavaszi ruhája... Ne nagyítsd fel a
bajokat. Majd este elmegyünk Nóráékhoz, ott
lesz Hoványiné is, aki neked annyira tetszik.
Meglátod, jót fog tenni ez a kis szórakozás...

Molnár egészen elérzékenyült. Tenyerébe
fogta Gitta fejét, a hangja meghatottan remegett.
Nagyon szerelmes volt a feleségébe.

— Édes kicsikém... olyan vagy, mint egy
gyermek. Mennyire sajnállak. Mindent megten-
nék, hogy megkíméljelek attól a sok kellemet-
lenségtől, amely ránk vár...

Gitta arca felvidult.

— De hiszen én nem busulok. Meglátod, min-

den jóra fordul. Most a városba sietek, elintézem a szabónőmet és a többi apró dolgomat... tudod, nagyon fényes estély lesz és szép akasztrok lenni!

Molnár gyönyörködve nézett végig Gittán.

— Így is az vagy. Szavamra, éppen olyan szépségnek találak, mint öt év előtt. Sőt szebbnek...

— Köszönöm! — kacagott boldogan az asszony.

Molnár át akarta ölelni, de Gitta gyengéden elhárította.

— Vigyázz, édesem, elrontod a hajamat meg a puderemet!

Molnár nevetett.

— No lám, a sokat szidott festékről kiderül, hogy az erkölcs legnagyobb védelmezője...

Gitta teljesen megnyugodott. Már nevet a férje. Meg volt magával elégedve, hogy milyen ügyes, jó feleség. Szinte jókedvűen sietett le a lépcsőkön és ugyanazzal a puha, elkényeztetett mozdulattal vetette magát az autóba, mint máskor. Sejtelve sem volt, hogy ugyanakkor mi csoda szörnyű tragédia játszódik le férje lelkében. Hogy az a könnyű mosoly már régen eltűnt és helyette fájdalmas kétségbeesés, elkinzott, torz vonaglások játszanak az ajka körül.

*

Gitta a bridge-szalónba ment.

A szalónt az elegáns dunaparti szálloda első emeletén bérelte Tárnokyné, egy tönkrement

bankár felesége. Ő hajtotta fel régi ismerősei köréből a látogatókat. Elegáns kis meghívókat küldött szét és a nyomtatott szöveg alá még tintával is odairta sajátkezűleg: Látogatásodat okvetlenül kéri és elvárja Tárnokyné.

Tárnokynében egyébként sok üzleti érzék volt. Minthogy a bridge-szalónban fogyasztott teák után kapott percentek nagyon soványoknak bizonyultak, egyidejűleg ismeretség közvetítésével is foglalkozott. Társaságbeli urak és hölgyek feltűnés nélkül köthettek ismeretséget a bridgeasztalok mellett. Senkisémet talált ebben semmi feltűnőt.

Alig lépett be Gitta, Tárnokyné máris széles mosollyal sietett eléje:

— Milyen gyönyörű vagy! Elárulom, te vagy a társaság attrakciója! Már szinte kinos, hogy az urak a többi nőt nem is veszik észre. Szédületes sikered van!

— Ugyan ne beszélj! Ezt csak kedvességből mondod!

— Esküszöm szivem, így van. Mindenki beléd bolondult. Nem is sejted, hányan tapogatódnak már az urak közül titokban nálam, hogy lehetne-e reményük...

— Szemtelenség!

— Légy nyugodt drágám, alaposan megmondtam a véleményemet. Kérlek, ezek a mai erkölcsök! Szép kis tapasztalataik lehetnek a férfiaknak, ha magunkfajta asszonyokról ilyesmit felmernek tételezni. Hát természetesen, a vendégei-

met bemutatom egymásnak. De csak mint
bridge-partnereket. Ez azonban semmire sem jo-
gosítja őket. De most látom csak: új kalap?
Nagyon sikkes. Drága volt?

— Negyven pengő! Sajnos, spórolnom kell!
Tárnokyné elszörnyedt.

— Spórolni? Neked? Szivecském, te nem
panaszkodszt, hanem dicsekedsz!

Gitta kedvetlenül legyintett:

— Hadd csak édesem. Mindenki maga tudja
legjobban, hol szorítja a cipője. Alfréd nagyon
lógatja az orrát. Panaszkodik, valami üzleti
kellemtelensége akadt... Undok kis dolog.

Tárnokyné mézédesen mosolygott.

— Nem kell mellre szívni, aranyom! A férjed-
nek olyan előkelő összeköttetései vannak. Majd
kihalász hamarosan valami jó boltot. Hiszen tu-
dod, minden az összeköttetés kérdése. Akinek
ilyen remek felesége van, annak nem kell két-
ségbe esnie!

— Hogy érted ezt? — kérdezte Gitta kissé
megrökönyödve.

— Fiacskám, jegyezd meg, hogy a feleség
első kötelessége a férjét menedzselni. A mi tár-
saságunkban majdnem mindig az asszony szerzi
a férfi összeköttetéseit. A szellemes, szép asszony
után szaladnak az előkelő emberek és ezek ter-
mészetesen a férjnek is barátai lesznek. Egy kis
kellemes flört, semmire sem kötelező autozás,
ötórai tánc és... dől az üzleti alkalom. Mondd,

emlékszel arra a szőke, markánsarcu férfire, aki tegnap melletted ült a játéknál?

— A monoklis majomra?

— Nem olyan majom az szívem... Egy millió pengőre becsülik a készpénzét. Textiles. Állami megbízásai vannak. Hallom, most akarja nagyobbítani a gyárát.

— Mit érdekel ez engem?

— No hallod!? Hát aki nagyobbít, az építkezik. És az építkezéshez építész is kell. Ez a férfi beléd őrült. Figyeld csak! Most is ide néz. Majdnem felfal a szemével...

— Te jó Isten, észre sem vettem, hogy itt van!

— Most jött! Hát legyen eszed. Szerezd meg Alfrédnak a megbízást!

— És Tárnokyné már előre nyujtott kézzel, elbűvölő mosollyal ment a férfi elé:

— Pá kedves Imrédy, hogy van? Molnárnénak már megmondtam, hogy ma ön lesz a bridge-partnere. Nemde Gittácskám?

— Boldog vagyok, nagyon boldog! — lihegte a férfi. Kissé kövér volt és ha izgatott lett, azonnal verejtékezni kezdett.

Tárnokyné felhasználta az alkalmas pillanatot, mialatt Gitta ruzst rakott fel és Imrédy fölébe sugta:

— Minden rendben van. Legyen ügyes. Az asszonyka bajban van.

És jelentőset hunyorítva tovább ment.

— Ha megengedi — mondta Imrédy Gittának — talán ne kezdjünk mindjárt játszani.

Sokkal nagyobb gyönyörűségnek tartom az ön-
nel való beszélgetést, mint a bridgelést!

— Vigyázzon! Nem jó kabala kártya előtt ud-
varolni!

— Nem veszithetek annyit, hogy ez a kis
bizalmas kettes ne kárpótolna érte. Ne várjon
tőlem tulságos elmésségeket, asszonyom. Tisztá-
ban vagyok azzal, hogy talán kissé groteszk va-
gyok az udvarló szerepében, de hát éppen a
hozzám hasonló emberek tudják igazán érté-
kelni a nőt és ami ennél fontosabb... be is bi-
zonyítani azt, hogy minden áldozatra készek!

— Vigyázzon! — nevetett Gitta — mert sza-
ván fogom!

— Parancsoljon! — mondta mohón Imrédy.

— Azt hallom, hogy ön bővítettetni akarja a
gyárát. A férjem építész...

Imrédy kinosan feszengett.

— Természetesen boldog leszek, ha kedves
férjével megismerkedhetnék. A jövőben feltétle-
nül gondolni is fogok rá. De a mostani munkát
már kiadtam másnak. Egyébként — mondotta
kissé gunyos mosollyal — örülök, hogy ennyire
őszinte. Igaza van, okos és modern asszony, aki
nem szereti a komédiát és nyílt kártyákkal ját-
szik. Szóval azt akarja, hogy megbizást adjak a
férjének. Vegyük úgy, mintha ez megtörtént
volna. Férjének ezen a munkán körülbelül öt-
ezer pengő tiszta haszna maradt volna. Ne fe-
lejtse, hogy a mai nagy konkurrencia mellett
igen olcsó ajánlatot kell tenni és különben is

csak jelentéktelen toldalékipitkezésről van szó. Ha megengedi, én ezt az ötezer pengőt a jövőbeli összeköttetés reményében előre kifizetem... önnek!

Gitta arcát elöntötte a vér.

— Pimasz! — mondotta magánkivül.

— De kérem! — hüledezett Imrédy.

— Örüljön, hogy nem vágtam arcába ezt a vizeskorsót. Otromba és ostoba fráter!

Felindultan hátat fordított a megrökönyödött férfinak és kirohant az előszobába. Felkapta bundáját és szinte menekülésszerűen futott le a lépcsőkön. Az utcán tért csak kissé magához. Egész testében remegett a felháborodástól. Nemcsak Imrédy bárdolatlansága háborította fel, hanem már maga az a tény, hogy neki pénzkérdéssel kellett foglalkoznia. Tulajdonképpen mindennek a férje az oka. Ha nem rémiti agyon a tönkremenés buta meséjével, eszébe sem jutott volna kettesben leülni Imrédyvel és megkérni, hogy adjon munkát Alfrédnek. Persze, az ilyen kérelem mindenre feljogosítja az Imrédy-féle embereket. Félreértette. Azt hitte, hogy most már szabad zsákmánya lesz!

Gitta nagyon elkeseredve ült az autóba. Édesanyjához hajtatott, akinek felindulva mesélte el, hogy férje miket mondott.

A mama rosszalóan csóválta a fejét.

— Lári-fáril — mondotta. — Nem kell mindjárt rémüldözni. A papa is mindig rémhirekkel rohant haza a tőzsdéről és mégis egészen szép

kis vagyont szerzett. Bizonyára sokat költöttél és így akar takarékoszágra szoktatni.

— De mama, hidd el, igazán csak a legszükségesebbeket vásárlom. Végre is egy társaságbeli uriasszony nem járhat úgy, mint egy mindenestül lány!

— Tudom szerelmem, de hát a férfiak ezt nem értik. Légy okos és tégy úgy, mintha csakugyan beszünettél volna minden vásárlást. Néhány nap múlva elmulik Alfréd rosszkedve és maradhat minden a régiben.

— De hátha igazán tönkre ment?

A mama haragosan ráncolta homlokát.

— Hát ilyen butaságokat ne beszélj! Még csak ez kellene! Hogy visszagyere a nyakamra. Nem, drágám, elég volt belőled itthon huszonekét évig. Most végre a magam életét akarom élni. Én nem akarok még egyszer lányos mama lenni. Nekem ne forgasd fel a házamat, rajtam ne nevéssenek az ismerősök, hogy visszajött a lányom. És jól tudod, hogy holnap éppen néhány heti pihenőre utazunk a papával. Még csak az kellene, hogy felizgassuk szegény öreg urat. Az orvos feltétlen nyugalmat rendelt. Minden izgalom siettetni az érzelmeszedést. Majd hogyha haza jöttünk és Alfréd még mindig nem tért az eszére, elmegyek hozzá és beszélek a fejével. Bizd rám, alaposan megmosom a fejét. Különben te is eszedre térhetnél. Bizonyára utálatos vagy, halálra szekirozod. Itthon sem voltál angyal... ezt nem tagadhatjuk. Vegyél neki egy nyakkendőt, vagy más

ilyen butaságot. Az effélével könnyen megfőzhető. Alfréd jó fiu, csak bánni kell tudni vele. Na szervusz kis lányom, itt a masszirozónóm, nem várákozttathatom...

És a mama egy gyors csókot cuppantott Gitta arcára, tréfásan megfenyegette kövér, briliáns gyűrűvel koszoruzott ujjacskájával és eltűnt a hálószoba ajtaja mögött...

II.

Molnár tudta, hogy menthetetlenül tönkre ment. Tisztában volt azzal, hogy nincsenek csodák és bármennyire törte a fejét, nem látott megoldást. Igaz, volt néhány dús gazdag barátja, akikkel igen bizalmas viszonyban volt, feljártak egymáshoz ebédre, vacsorára, együtt nyaraltak, lumpoltak, de még csak nem is gondolhatott arra, hogy kölcsönt kérjen tőlük. A gazdagok barátsága azon a feltételezettségen alapszik, hogy a másiknak is bőven van pénze. Ez nem is barátság, hanem hatalmi szövetkezés és összetartás. Külön kis világ, mely egymást támogatja is, de csak úgy, hogy hatalmukat, befolyásukat, protekciójukat érvényesítik egymás érdekében. Ha például Molnárnak egy építkezés elnyerésére lett volna szüksége, úgy okvetlenül számíthatott volna előkelő barátai segítségére, ajánlóleveleire. Mert ez közös érdek. Fontos, hogy minden nyereséggel biztató vállalkozás, fog

lalkozás, szállítás, banküzlet, gyáripar az ő kezükben legyen, hogy szorosán, mint egy lánc szemei kapcsolódjanak egymásba. De abban a pillanatban, ha valamelyik tönkrement, elfogyott a pénze, fizetésképtelen lett, passzív lett a vállalata, a többiek úgy kivetették maguk közül, mint ahogyan az orvos kimetszi a testből a rákos daganatot.

Fel és alá rohant a szobájában, mint az őrült és hangosan beszélt. Olyan határtalanul kétségbe volt esve, annyira megsemmisült, olyan reménytelennek látta jövőjét, hogy legszívesebben meghalt volna. Nem mondott igazat Gittának, Nem kapott haladékot. Azért hozta vissza az ékszereket, mert belátta, hogy azzal a pár ezer pengővel, amit elzálogosításuk esetén kapna, amugy sem menthetné meg helyzetét. Legalább maradjon valami Gittának...

Gitta! Ez volt a legfájdalmasabb pont. Milyen szörnyű, hogy ennyire idegenek egymáshoz. Milyen tébolyító így egyedül állni! Senkije sincsen, akinek elsírhatná baját. A barátai előtt titkolnia kell, azok előtt az utolsó pillanatig meg kell ővni a látszatot. A bankárok és pénzemberek nem ismerik a részvétet, azok nem lírikusok. A feleségének kellene melléje állnia. Néki kellene egyetlen mozdulattal mindent eldobnia, mosolyogva, bátorítólag kezét nyújtani és azt mondani: nem baj, lehet másképpen is élni! Én ki-tartok melletted!

De Gitta mindebből semmit meg nem értett,

E pillanatban az estélyre gondol és fogalma sincsen, hogy férje az öngyilkosságra gondol és hangosan, homlokát öklözve zokog.

Körülnézett a fejedelmi pompával berendezett lakásban. A vitrin tömve drága porcellánnal, a falakon Csók-, Iványi-Grünwald-, Kernstok-, Rudnyánszki-képek, egy eredeti Renoir, a tálalóasztal roskadozik a sulyos ezüstitálaktól, a hallban értékes márvány- és bronzszobrok, a padlón valódi török imaszőnyegek és százesztendőös perzsa szőnyegek, mennyezetig érő könyvállvány tele könyvekkel, Bösendorfer-zongora, mind az öt szoba más stílusban, ravasz kis fülkével, stukkokkal, falba épített szekrényekkel, hangulatos mennyezetvilágítással, csipkesztorok, iparművészeti remeknek készült asztalterítők... csupa méregdrága kincs, melyeket római, berlini, párisi és londoni utjaikon szereztek be. Most mit érhet, ha el akarják adni? Semmit. Legfeljebb ötvenezer pengőt, ha ki lehetne szorítani a vagyontmentő árverésen. Csepp az adósság tengerében.

Legalább kétszázezer pengőt ér a lakás és neki holnap már semmije nem lesz. Koldus, nyomorult senki, akinek komoly kenyérgondjai vannak. Az autója ott surran lágyan a Váci-utcában, mennyit ér, ha eladja? Ki vesz ma autót? A legdrágább márkákat kínálják négy-ötezer pengőért.

Végighuzta kezét a homlokán. Érezte, hogy hideg verejték verte ki.

Mit tegyen? Tárgyalnia kellene az ügyvéddel,

beszélni az újságírókkal, hogy ne szellőztessék a dolgot, ne írják meg a nagy szenzációt, hogy: félmillió pengő passzívával fizetéképtelen lett Molnár Alfréd építési vállalata. . . .

Vette a kalapját, lement az utcára, céltalanul botorkált. Hirtelen taksziba vágta magát és az irodájába ment.

Nincsen szomorubb látvány, mint az iroda, melyben megállt az élet. A személyzet elbocsátva, csend és hullaszag a szobákban, dohos levegő, zárt ablakok, letakart írógépek, dermedt aktacsomók, bírósági végzések, adóintések, számlák. A telefon néha kisértetiesen felzúg. Valamelyik dühös hitelező keresi a főnököt. A hat nagy teremben egyetlen élő lény egy fiatal, barnaarcu, feltűnően csinos leány. Semmi dolga nincsen, Tudja, hogy neki is meg vannak számlálva napjai, felmondás alatt áll. Most kedvére telefonálhatna, flörtölhetne, keresztretjvényt fejthetne, manikűrözhetné a körmeit, regényt olvashatna. De Réthy Anikó egyiket sem teszi. Sir. Az arca ég, a szeme egészen kivörösödött . . .

Hirtelen csengettek.

Anikó gyorsan letörölte könnyeit. Haragosan indult ajtót nyitni. Biztosan újabb hitelezők. Elképesztő, mennyien követelnek szegény főnökén pénzt. Az előszobában azonban nagy meglepetés érte. Molnárné jött fel. Anikó elpirult, azután el-sápadt a meglepetéstől. Jól ismerte a híres szép

és elegáns asszonyt, aki egyébként sohasem járt fel az irodába!

— Kezét csókolom, nagyságos asszony! — dadogta. — A főnök ur nincsen itt!

— Tudom, — válaszolta Gitta. — Én éppen ezért bizalmasan szeretnék valamit megkérdezni magától, Anikó...

— Parancsoljon velem, nagyságos asszony!

— Mondja, kérem, igazán olyan nagy baj van? A férjem különböző rémmeséket beszélt, hogy tönkrementünk...

Anikó egyszerre ellenséges és zárkózott lett.

— Én nem értek ehhez, asszonyom. Én csak egyszerű gyorsíró vagyok, nem ismerem a könyveket...

Gitta mosolygott.

— Tudja, nekünk nőknek össze kell fognunk. Hiszen maga is férjhez fog egyszer menni és magának sem esne jól, ha a férje egyszerre csak el akarná venni mindenét... Igen, képzelje, még az ékszereit is. És nem kapna többé pénzt a toalettszeire... Elvégre mégis csak tudnom kell, hogy mi van a dolgok háta mögött...

Anikó végignézett Gittán és halkán megjegyezte:

— Asszonyom a legelegánsabb nő egész Budapesten.

— Köszönöm. De látja, nem szeretnék lecsuszni... Szeretném világosan látni a dolgokat... Szóval, maga is azt hiszi, hogy tönkrementünk?

— A főnök ur olyan zseniális és nagy ember. Bizonyára megtalálja a kivezető utat.

Gitta felragyogott.

— No látja! Ez az! Ezt mondom! Eh, a férfiak olyan könnyen vesztik el bátorságukat. Kis-hitűek. Bizonyos vagyok benne, hogy nem komoly a baj... Csak ezt akartam tudni... Köszönöm, kedves Anikó kisasszony!...

És teljesen megnyugodva távozott.

A leány sápadtan és ellenségesen nézett utána. A tekintete valósággal levetkőztette, nézte finoman ívelt bokáit, az amerikai divatu harisnyát, a halványzöld tavaszi kosztümöt, amelynek posztója olyan lágy, hullámos, tapadó volt, amilyent ő soha életében nem fog tudni vásárolni... s a cipők... mennyi báj, sikk tud rejtődni két kis cipőben. És a kalap! Ezt csak nők értik, csak ők tudják igazán felbecsülni, értékelni az ilyen remekművet. Ők tudják, hogy ezért éppen úgy lehet lelkesedni, szenvedni, sőt meghalni, akár egy férfiéért. Ékszerekkel és a kint várakozó autóval együtt Gitta legalább hatvanezer pengő értéket hordott magán. Ebbe volt bekeretezve. És itt köröskörül minden a koldusbot, csőd, botrány árnyékát vetette előre.

Anikó szíve összeszorult a fájdalomtól, mikor erre gondolt. Nem az rémitette, hogy állását veszti. Erre már felkészült, jó előre megmozgatótt minden ismerőst, már működtek családi összeköttetései, ígérete volt, hogy tiktárnő lesz egy ruhaszalónban. Anikó nem magát féltette. Ha-

nem Molnárt. A főnökét. Akibe szerelmes volt. Rajongott az uri modoru, mindig udvarias, sohasem ingerült, kedves mosolyu, gavallér férfiért. Imádta, azzal a határtalan bámulattal, mellyel csak a fiatal, tisztviselőnök tudnak felnézni bálványt helyettesítő főnökeikre. Zseniálisnak, mindenkinél jobbnak, okosabbnak, szebbnek, férfiasabbnak vélte és gyűlölte Gittát, akit méltatlannak tartott hozzá.

Molnár sejtett valamit ebből a rajongásból. Láta, hogy Anikó sokkal több figyelmet pazarol rá, mint amennyi hivatali kötelességéhez tartozik. Reggelenként friss virág volt az íróasztalán, iratai ragyogó rendben voltak. Anikó olyan meleg színt igyekezett a főnök köré varázsolni, amely enyhítette az iroda rideg levegőjét. Kézimunkát csempészett a dohányzóasztalra, párna került a fal mellett álló kerevetre, úgy ápolta, díszítette ezt a szobát, mint az ő kettőjük titkos kis otthonát. Molnár mindezt némán tudomásul vette és egyben gálánsul viszonzta. A kalendárium nagyobb ünnepein mindig meglepte Anikót valami csinos és izléses ajándékkal. Táskával, napernyővel, sőt egyszer egy gyönyörű pizsamával. Anikó elpirult, leírhatatlan zavarban volt. Molnár észrevette ezt, mosolygott és megnyugtatta: Bécsben vásároltam egyet-mást a feleségemnek és a maga számára is hozzácsomagoltattam ezt a csekélységet! ...

Anikó tudta, hogy a katasztrófa mérföldes lépésekkel közeledik és kétségbeesetten gondolt arra,

hogy mi lesz ebből? Ugy vergődött, fuldoklott ő is, mint akinek az életéről van szó. Huszonöttestendő fiatal életében ezek voltak a legizgalmasabb percek, melyekhez egyáltalában nem volt hasonlítható sem az érettségítől, sem a szigorlatoktól való drukkolás.

Dél felé visszajött az irodába Molnár. Rossz színben volt, feltűnően ideges és szórakozott. Anikónak majdnem megrepedt a szíve, hogy így vergődni látja. Az életét adta volna, ha könnyíthetett volna gondjain.

— Keresett valaki? — kérdezte Molnár.

— Nem, senki! — válaszolta Anikó. Ösztönszerűen letagadta Gitta látogatását. Most senkit sem akart kettőjük közé bocsátani.

Molnár hallgatagon dolgozott tovább. Számlákat nézett át, könyveket forgatott, tételeket hasonlított össze, közben rengeteget cigarettázott.

A leány titokban figyelte, látta, hogyan sötétedik el mindjobban a férfi arca, hogyan szökik rá a reménytelenség keserű fintora, hogyan csapja be hirtelen a főkönyvet és tolja félre heves mozdulattal az egész papírhalmazt, mint aki azt mondja: minden hiába! Nincsen megoldás.

És hirtelen hangosan, hisztériásan elsírta magát.

Molnár meglepetten fordult feléje:

— Mi történt? Miért sir, kisasszony?

De a leányból már kitört a napok óta visszafojtott őrvjögés.

— Én ezt nem birom... nem birom! — sikolt

fozta kétségbesetten és mintha epileptikus görcsök lepték volna meg, úgy vonaglott, rángatódzott, a testét rázta a sírás.

Molnár ijedten ugrott fel, kérlelni, csillapítani próbálta, vizet kínált neki.

— De, kedves Anikó... no... ne sirjon... nyugalom, kis pajtás! Mi baja van? Mi történt, mondja el — kérlelte.

A leánynak égett az arca, reszketett a szája, didergett. Önuralmának utolsó foszlányait is elvesztette, a szavak szinte eszelősen hullottak belőle.

— Nem akarom, hogy magának baja legyen... hogy így eméssze magát! — sikoltotta.

A férfi álmélkodva és megindulva nézett a leányra.

— Kedves! — mondotta megindultan és megsimogatta dus, szőke haját.

És abban a pillanatban Anikó már ott csüngött a nyakában, átfogta a fejét két karjával, könnyektől maszatos kis arcát odanyomta a férfi arcához és csókolta. Gyermekes, reszkető, alig rebbenő, gyáva, szerelmes csókok voltak ezek, lázasak és csodálatosak. Az élet és halál nagy misztériuma forrósodott bennük, megdöbbenő erejü, mindent összezuzó nagy vallomások...

És Molnár szemét is könnyek lepték el.

Ó, milyen nagyszerű volt ez! Végre! Belőle is kitörhetett a fájdalom, itt volt a pillanat, mikor nem kellett komédiáznia, nyugalmat erőltetnie, mikor ő is feljajdulhatott és nem volt egyedül.

Szerették, vele éreztek, megosztották gondját, szenvedését. Milyen messze volt most mindenkitől, milyen idegennek érezte mindazokat, akikhez eddig köze volt. Ez az egyetlen leány, aki őt valóban szerette. Akit nem a pénz hajszolt hozzá. Ellenkezőleg, csak akkor mert megnyilatkozni, mikor érzésekre, szivre, szeretetre szorult.

Átölelve tartotta karjában és visszacsókolta. És érezte, hogyan olvad át a leány sirása valami boldog, ujjongó, édes kacagásba...

Mohón, gyöngyözve záporoztak a még sirástól alélt kérdések:

— Ugy-e, nem hagysz el? Valahová el kellene utazni... Európa minden nyelvén beszélünk... te olyan zseniális vagy... mindenütt boldogulni fogsz!

— Mi lett ebből a leányból? — rémlett át Molnáron a megdöbbent csodálkozás, amelybe azonban már hála és elragadtatás vegyült. Most már tudta, hogy kettőjük közül a leány az erősebb és ösztönösebb.

— Valami primitívség ez! — gondolta Molnár, — ilyen egyszerűen és bátran megoldani a dolgokat. Mintha kapukat nyitogatnának a ködben, amely rásulyosodott és ledobálnák válláról a terheket, melyek alatt már összeroskadni készült. És váratlanul vad harag lobogott fel benne, az új életre támadás első győzelmes, lendítő ereje!

Hirtelen felismerte, hogy őt eddig mindenki becsapta, kihasználta. És elsősorban Gitta. Ő hagyta el a leggonoszabbul, legridegebben. Pedig

minden miatta történt. Az esztelen tékozlás, az estélyek, véget nem érő számlák, autótartás... minden! Nem igaz, hogy az üzlethez kellett! Hazugság! Az asszony akart gyémántkeretben járni. Igen... gyémánt volt! És mikor az ember tönkremegy, akkor elsősorban az ékszereitől válik meg...

Már tudta, hogy szökni fog. Hogy nem kell meghalnia. Hogy nem törődik az ujságcikkekkel, hogy néki már semmi köze ahhoz a Molnár Alfrédhoz, aki eddig volt.

Néhány száz pengőt tud szerezni órákon belül is és az aranyórája, gyémánt inggombjai, az ujján lévő briliánsgyűrű is megér legalább ezret...

Elővette a menetrendet és tanulmányozni kezdte.

— Holnap reggel háromnegyed nyolckor a Keleti pályaudvarról utazunk! — mondotta.

És maga is csodálkozott, hogy ez milyen végtelenül egyszerű

*

Nóráék estélye ragyogóan sikerült. A Molnár-házaspár volt a társaság központja. Alfréd tulzottan jókedvű volt, pikáns viccekkel szórakoztatta az urakat, a legfrissebb pletykákkal kedveskedett a hölgyeknek, temperamentumosan zongorázta a legujabb slágereket és előadást tartott a néger tánc erotikus vonatkozásairól, amihez azért értett olyan nagyon, mert véletlenül éppen akkor került kezébe egy Afrikából visszatért pszichoanalitikus orvos könyve. Az orvos megcá-

folthatatlanul mutatta ki, hogy Afrika egész növény- és állatvilága, a négerek ipara, bálványimádása, harci szokásaik, népénekeik, bőrük fekete-sége, a negyvenfokos meleg, a rinoceros bőrének vastagsága egyedül és kizárólag erotikus problémákkal függ össze.

Gitta közben már a másodfoku boldogságot élvezte. Az elsőfokun, amely abban állt, hogy barátnői leplezetlenül pukkadoztak remek új estélyi ruhája miatt, már átesett. Közben röviden tudomásul vette az urak bókjait is. De ez nem érdekelte. Évek óta mindig ugyanezekkel a férfiakkal találkozott. Bankvezérek, vezérigazgatók, nagyvállalkozók . . . Mindegyiknek ismerte az udvarlási formáját és mindegyikről tudta, hogy csak éppen kissé szemteleneket mond, adja a fenegyereket, jár a szája, anélkül, hogy egy pillanatig is komolyan gondolna arra, hogy komolyan kezdjen vele. Persze, mindegyik csalja a feleségét, de csak a legkevesebb tart szeretőt. Ehhez tulságosan kényelmesek és smucigok. Rövidlejáratu kis viszony a mulató valamelyik táncosnőjével. Ez nem kötelez semmire, reggelre el lehet felejteni, nem kell idegeskedni, hogy irodai órák alatt megszólal a telefon . . . De az ilyen nagyon praktikus és óvatos elveken, sajnos, az élet gyakran kifog, a méltóságos kormányfőtanácsos urak egészen komolyan beleszeretnek a szórakozás céljaira bérelt kis táncosnőbe, a társaság kínos családi botrányokról, válóperekről, fantasztikus végkielégítésről beszél és egy napon a kis

táncosnőből ujdonsült méltóságos asszony lesz, akinek diszkrétén elfelejtik a multját, divatba jön és attól kezdve ő irányítja az öltözködést, ő a legsikkesebb tangótáncosnő és a leghübb feleség. Gitta úgy váltogatta az urakkal a merész vicceket, a kétértelmű, sőt elképesztően egyértelmű szavakat, mint ahogyan a tenniszlabdákat szokták egyik helyről a másikra kergetni. Sport, szokás, nincsen semmi jelentősége. De egyszerre felfigyelt.

Egy idősebb amerikai urat mutattak be neki.
— Mister James Wood Newyorkból!

Vannak naiv férfiak, akiknek arcáról leordit az érzésük. Ilyen volt ez a kedves Wood is. Ugy ötvenéves lehetett, azzal a bizonyos remek ezüsthajjal, kisportolt izmokkal, még vagy további ötven esztendőre felraktározott életerővel. Mikor kezét fogott Gittával, úgy meg volt illetődve, hogy mint valami nagy kölyök, ámulva kiáltott fel:

— Very wonderful!

Ami magyarul annyit jelent: Milyen gyönyörű!
És nem tágitott többé Gitta mellől, aki egyszerre megérezte, hogy ez már másféle hang, olyan, amelynek nem az értelme fontos, hanem az indulatok, amelyek fütik. Az amerikai egyébként repülőgép sebességével tört célja felé. Rövid negyedóra alatt mindent elmondott vagyoni viszonyairól és ez a legizgalmasabb szerelmi vallomással felért. Kiderült, hogy egyike a legtekintélyesebb newyorki szőrmekereskedőknek. Félmillió kék rókája, százezer nerzbőre van, a raktára

megér vagy harmincmillió dollárt. Villája van Palm-Beachban, két felhőkarcolója a város szívében, negyven autóból álló parkja, gyönyörű yachtja, melyen időnkint Európába szokott jönni, a tőzsdekrachon ötmilliót veszített, de ezt egy éven belül ki fogja heverni. Jelenleg holtszezon van, az európai szőrmepiacot tanulmányozza, Budapestre csak kíváncsiságból jött, mert egy magyar barátja, akivel Londonban ismerkedett meg, idecsábította.

És miközben ezt mesélte, úgy nézett Gittára, hogy a szép asszonynak nem lehetett kétsége afelől, hogy most az ő bőréről lesz szó. Az amerikai okvetlenül azt akarja megvenni.

— Szeretnék magával lenni... szeretném, ha megmutatná gyönyörű városukat... ha alkalmat adna arra, hogy egy kicsit táncoljunk... Mondja, mikor láthatom?

— Látszik, hogy sok autója van és hogy kitűnő soffőr! — nevetett Gitta. — Megszokta a gyors tempót. Ilyen kétszázkilométeres rohammal akar bevenni?

— Ne csufoljon ki, Mrs. Molnár. Én holnap el akartam utazni és ittmaradok. Csakhogy magát láthassam. De ha nem láthatom, miért maradjak itt?

Ez a logika megdönthetetlen volt.

— Hát jó, — mosolygott Gitta. — Nem akarom, hogy miattam szenvedjen a magyar idegenforgalom. Mondjuk, holnap délután hatkor a

Ritzben leszek a zenés teán... És ha úgy tetszik, máris összetanulhatjuk a tangót...

*

Másnap reggel tizkor a szobaleány a reggeli mellé egy levelet is tett.

— A nagyságos ur küldi! — mondotta.

Gitta mindjárt rosszra gondolt. Csak nem vitte el Alfréd mégis az ékszereket? Micsoda új szokás ez? A szobaleánnyal üzengetni és leveleket írni. Ha külön hálósobájuk van is, bejöhetne a fontos ügyek megbeszélése miatt...

Idegesen tépte fel a borítékot.

„Drága Gittám!

Tegnap beláttam, hogy képtelen lennék neked mindent őszintén megmagyarázni. Először is nem értenéd meg. Másodszor nem is érdekelne téged ez tulságosan. Én ezért nem haragszom rád. Ha tőlem függne, örökké vatta között tartogatnálak, ékszerekkel, ruhákkal aggatnálak tele, büszkélkednék veled, mint a legszebb, legelegánsabb asszonnyal. Csakhogy én végérvényesen tönkrementem annyira, hogy tegnap arra gondoltam: agyonlövöm magamat! De azután közbejött valami, gondolkozni kezdtem és rájöttem, hogy van más megoldás is. Új életet kezdek. Ebbe a másik életembe téged nem vihetlek el. Nincs jogom hozzá... és te nem is jönnél. Ez a világ ismeretlen előtted. Nyomort, nélkülözést, kemény és komisz

munkát jelent és te nem erre vagy nevelve, Tropicus diszvirág vagy, akit nem lehet arra erőszakolni, hogy malter vagy kavics között tengődjön.

Szeretettel bucsuzom tőled. Egyelőre nem lesz semmire sem gondod. A lakás teljes berendezése a neveden van, azt a hitelezők nem vehetik el. Az autót tegnap délután eladtam — ezért mentünk este taxin Nóráékhoz és nem azért, mert az autót javítani kellett —, az érte kapott összeg felét ide-mellékelem számodra. Megélhatsz belőle két hónapig.

Isten veled, szívem, szerettelek volna még egyszer megcsókolni, de féltem, hogy akkor nem lesz erőm tőled elválni.

Alfréd.“

Gitta elolvasta a levelet és első gondolata az volt: szemtelenség! Hogyan lehet őt faképnél hagyni? És egyáltalában nem uri dolog egy társaságbeli előkelő hölgyet ilyen zavaros viszonyok között hátrahagyni...

A második gondolata az volt: megszökött a férj! Őt, az elkényeztetett, híres szép asszonyt faképnél hagyta! És még csak szemrebbenéssel sem árulta el a tervét! Micsoda kétszinűség.

A harmadik gondolat, amely átvillant rajta, hogy tönkrement!

És ettől ijedt meg legjobban. Most már kezdte

sejteni, hogy ennek a szónak igen komoly, tragikus értelme van.

Mindent meg kell mondania szüleinek, velük kell sürgősen tanácskozni. Csakhogy édesapja és anyja e pillanatban Nizzában üdült és nagy kegyetlenség lett volna ilyen rémhírrel megzavarni őket. Még szivszélhűdést kaphatnak.

Nagyon kinosan érezte magát. Az irodába telefonált. Senkisem válaszolt. A délelőttje a legnagyobb nyugtalanság közepette telt el. Megzavarodott, nem tudta, hogy mit csináljon. Például rendkívül mérgelődött, mert ugyanolyan ebédet és vacsorát rendelt a szakácsnénál, mint máskor, holott Alfréd elutazott, a háztartást meg kell változtatni... Órákig törte a fejét, hogy a szobaleánynak vagy a szakácsnénak mondjon fel? És rájött, hogy egyiket sem tudja nélkülözni. Végre is úgy döntött, hogy majd az ügyvédjükkel beszéli meg a dolgokat. Közben dél lett, felhozták a déli lapot, melyre előfizettek.

Szórakozottan forgatta át, mert meg szokta nézni az aktuális képeket és elolvasta azokat a botrányos válópereket és szerelmi gyilkosságokat, melyeknek kéthasábosan szedik a címét. A harmadik oldalnál felsikoltott, majdnem elájult. Öklömnyi betűkkel ordított a cím: Molnár Alfréd építési vállalkozó félmillió adósság hátrahagyásával megszökött. A hitelezők büntető följelentést akarnak tenni...

Még magához sem térhetett szédületéből, csengettek. Riporterek jöttek, indiszkrét kérdéseket

fettek fel. Gitta rémülten szobájába zárkózott és reszketve várta, mikor jönnek a detektivek?

Csak most ébredt végre teljes tudatára annak, hogy micsoda rettentő szerencsétlenség szakadt rá. És ezzel egyidejűleg nőtt férje iránti dühe. Micsoda aljasság! Ő persze elmenekült, néki meg itt kell maradnia a botrány kellős közepében. Rettenetes! Hiszen ezek után senki előtt sem mutakozhatik. A társaságokból kinézik...

Keserves sirásra fakadt és arra gondolt, hogy legjobb lesz, veronált szerezni és átszenderülni a másvilágba. Egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy a társaság, az ismerősök egyáltalában nem jelentenek akkora értéket, hogy miattuk meg kelljen halni! Nem gondolt a férjére, nem sajnálta, szeme előtt csak a bridge-szalón és az előkelő cukrászda cikázott, ahová többé nem mehet.

De egyszerre felderült. Ujjongani tudott volna boldog izgalomban. Hogyan feledkezhetett meg erről? Az amerikaiáról, aki hat órákor a Ritzben várja. A derék gentlemannek fogalma sincsen arról, amit egyébként e pillanatban már az egész pesti társaság tud. Wood nem olvas magyarul, nincsen férje viszonyairól informálva, az ő szemében még mindig ugyanaz az előkelő és hódítóan szép, elérhetetlen társaságbeli asszony, aki tegnap este volt...

És Gitta felragyogott. Most már nem habozott, nem volt zavarban. Világosan és tisztán tudta,

hogy mit fog tenni? Már rohant is az utcára, taxiba ült és a fodrászhoz vitette magát...

*

James Wood el volt hüvölve. Nem csoda. Az asztalok mellől annyi irigy és bámuló pillantás repült feléjük, hogy abból Wood megerősítve látta meggyőződését: partnernője valamennyi jelenlévő hölgy között a legszebb és legelegánsabb. Már pedig, ha egy férfi hiu a társaságában lévő nőre, akkor abba szerelmes is.

Az ötven év körüli férfi a legkiválóbb szerelmi alany. Megbecsüli a kedvére való nőt, nem siet tovább, nem cinikus, a bölcs nyugalomával és az inycnc szakértelmével gyönyörködik benne, megérti a lelkét, nemcsak a szeretője, hanem a barátja, tanárja, csiszolója. Ellentétben a fiatalabb korosztállyal, az érett férfi csak a hosszabb lejáratu szerelem híve, mert nem kalandot, hanem az érzést és a vizontszerelem forrását keresi, az érdemes nőt kutatja, akinek odaajándékozhatja gazdag tapasztalatait, azt a különös gyengédséget, melyben, mint a jól kevert báritalban, benne van a mámor minden izes alkoholja.

Wood nem suttogott izzó szavakat, mert ilyenekhez nem értett. Igen egyszerű tömondatokban beszélt, de azért hatásuk felért a legkitünőbb versekkel.

— Kérjen akármit, Mrs. Molnár, megveszem magának. Semmit sem kérek értük. Csak szeretném látni, hogyan örül? Maga olyan gyönyörűen

tud nevetni és mosolyogni. Egész nap ajándékokat adnék magának, csakhogy derüsnek lássam!

— Köszönöm, Mr. Wood, de igazán nincsen semmire sem szükségem. Tulságosan elkényeztet a férjem . . .

Wood arcára felhő borult. Nagyon boldogtalan volt és nagyon szerelmes. Gitta sietett egy kis cukrot adni.

— Milyen remekül táncol! — mondotta. — A magyarok nem ilyen pompás táncosok. Maguknak, amerikaiaknak a vérükben van a ritmus. Olyan ruganyos, mint egy harmincéves fiatalember. Ez is amerikai specialitás. Nincsen koruk . . .

— Jöjjön velem Amerikába, — nevetett Wood — akkor maga is fiatal marad.

— Na, olyan nagy utra nem megyek. Nem hagyom el az uramat. Ellenben éppen holnap indulok egy kisebbre. Az olasz és francia Rivierán szándékozom néhány hetet tölteni.

Wod megrezzent.

— Egyedül? — kérdezte és majdnem elájult az izgalomtól.

— Igen! — válaszolta Gitta olyan nyugodtan, mintha észre sem vette volna a férfi felindulását. — Régi elvem, hogy férj és feleség ne utazzon együtt. Bármilyen nagy a szerelem, egy kis távollét csak fokozza és szítja a vágyat. Kell évenként egy-két hónap, mikor az ember teljesen szabad nem rendeli alá magát sem a házirendnek, sem a másik fél szeszélyeinek.

— Nagyszerű, — hebegte Wood, — nagyszerű. És ha megengedi... ha azt remélhetném, hogy elkísérem. Kitűnően értek minden sporthoz, ha elfogadna partneréül? ...

Gitta nevetett.

— Nem tilthatom meg, hogy ne fetszése szerint válassza meg tartózkodási helyét.

És másnap reggel együtt utaztak San Remo felé.

III.

Molnár Párisban kötött ki Annikóval.

— Gondold, hogy orosz hercegnő vagy, én pedig orosz nagyherceg! — mondotta Anikónak. — A pénzüket vesztett arisztokraták mind Párisba jönnek tányérmosónak, balalajka-énekesnek vagy sofförnek. Az Isten tudja, hogy miért? Talán mert itt kiáltották ki leghamarább a demokráciát. Egészen jó társaságban leszünk, ha esetleg valamelyik menedékhelyen kell meghuzódnunk ...

Egyelőre azonban erről szó sem volt. Kettesben járták a várost. Molnár határtalanul élvezte Anikó elragadtatását, naiv életörömét, gyermekes, tiszta csodálkozását, ahogyan mindennek örült.

— Mindig így képzeltem, — gyónta szerelmesen, mikor a Tuillériák kertjében egy padra ültek, — hogy így fogok nászutra menni a férfivel, akit nagyon szeretek.

A férfi tenyerébe fogta a leány kezét és mély megindulással nézett rá. Tudta, hogy ez a tisztességes polgári családból származó leány, akinek atyja diplomás ember volt és aki soha meg nem késett otthon a vacsoráról, akinek nem volt flörtje, nem voltak szerelmei, aki olyan tisztán és érintetlenül lett az övé, hogy még a lelkén sem volt egy homályos foltocska... mindent felégett, mindent neki adott. Szemrehányást érzett ezért és nem tudta megállni, hogy erről ne beszéljen.

— Félek, hogy túl sokat adtál nekem, hogy én ezt az áldozatot nem érdemlem meg!

A leány könnyek között mosolygott.

— Nem érzed, hogy ez a legnagyobb gyönyör? Hogy mindent elvesztettél és nincstelen vagy, mint én, hogy menekültél, mint ahogyan én menekülök és egyformán küzdünk az anyagi és erkölcsi bajokkal? A társad, szeretőd vagyok, a harcok kis nő... Semmink sincs, csak az a nagy erő, amely szerelmünkből hajtott: élni akarunk! És nem merülhetünk el! Nem tudunk csüggedni, nem tudunk szomorúak lenni, mert szeretjük egymást. Nem félek, mert tudom, hogy a szerelem mindennél erősebb. Nem félek, mert nincsenek igényeim, mert én most már mindent elértem!...

A férfi szinte mámorosan nézett szét.

— Ez a város... mintha muzsikálna. Nász-
dalokat búgnak az autótülkök, a gyárkémények!
Jó lesz majd dolgozni!... Szavamra, örülök,

hogy munkászubbonyt huzok. Én most gyűlölöm a pénzt. Elaljasított. Ravaszkodtam, dolgoztam, mint egy barom, nem pihentem soha, nem néztem szét, hogy milyen szép az erdő, milyen isteni dolog a napfény, csak halmoztam magam körül a pompát, kábultan, örültem egyre hordtam a pénzt az asszonynak, aki, miközben a pénzt és gazdagságot habzsolta, egészen idegen lett hozzám. Minél jobban szolgáltam, mennél fényűzőbb étellel vettem körül, minél puhábbra párnáztam az autóját, annál jobban távolodott tőlem. Talán nem is rosszaságból. Csak ő is szolgálni kezdte a gazdagságot. Mert a szerelemnél is erősebb a hatalmi vágy. Hogy uralkodjunk, ragyogjunk, irigyeljenek bennünket. Utálatos volt. Micsoda örültség! Meg akartam halni, mert félttem a társaságbeli urak és hölgyek gunyos, kárörvendő mosolyától, lenézésétől. Mert azt hittem, nincsen szörnyűbb dolog, mintha az ember a saját villájából bérházba költözik. És akkor egyszerre elém jöttél, felszabadítottál a babuáktól. . . Milyen nagyszerű ez a gondtalanság. Nincsen telefon, estélyi meghívás, bridge, számla . . . Mennyire másképpen látok mindent! Két hét előtt még nem értettem, hogyan mehetnek az orosz arisztokraták szállodai pincéreknek és muzsikuskoknak? Ma már tudom, hogy ebben az életben is van szépség . .

Molnár igazat beszélt. Eszébe sem jutott, hogy építési oklevelével próbáljon boldogulni. Bátoran és elszántan vágott a városnak. Józanul és

illúziók nélkül fogta fel helyzetét. Volt néhány ezer frankja és kifogástalan frakkja. Kifogástalanul beszélt öt európai nyelven. Nem sokáig habozott, hanem felkeresett egy artista ügynököt.

— Uram — mondotta, — Ön ismeri Párizs valamennyi elegáns mulatóját, hiszen maga szállítja nekik a műsort. Szerezzen nekem valamelyiknél főpincéri állást. Kitűnően ismerem a lokálok életét, elvertem már bennük néhány száz ezer frankot. Éppen annyim maradt, hogy még elég tekintélyes kauciót adhatok alkalmaztatásom esetén. Egy heti gyakorlat után tökéletesen tudni fogom a mesterségemet...

Az ügynök bólintott. És már huszonnégyszáz óra múlva hozta a szerződést. Az Éden-mulatóba szerződtették Molnárt és az ügynök melegen gratulált.

— Nem is tudja, milyen szerencsét csinált! Az Éden jelenleg az idegenforgalom központjában áll. Rengeteg jövedelme lesz... Mondhatom, irigylendő ember!

*

Már egy hónapja járták együtt a divatos fürdőhelyeket Mr. Wood és Gitta. Mr. Wood öt kilót fogyott a reménytelen szerelemtől, Gitta viszont két pizsama- és egy szépségversenyt nyert ezalatt az idő alatt és olyan sikere volt a férfiaknál, hogy Mr. Woodot állandóan a legszörnyűbb féltékenység kínozta, boxpárbajoz-

kat akart vivni és a világ legboldogtalanabb emberének érezte magát.

Rémülete azonban a negyedik hét végén érte el tetőfokát, amikor Gitta bejelentette, hogy másnap vissza kell utaznia Pestre.

Gitta kissé ábrándos arcot vágott, halk és meleg hangon beszélt.

— Tudja — mondotta — most már bevallom, egy kissé nehezen válok meg magától. Nagyon megszoktam, sőt talán egy kicsit meg is szerettem magát, kedves Wood. De hát minden szép idillnek vége szakad egyszer...

Wood halálsápadt volt, alig tudott dadogni, leírhatatlanul kétségbe volt esve.

— Én már nem tudok maga nélkül élni, Gitta... Én is magával megyek Budapestre.

Gitta ijedten tiltakozott.

— De hová gondol? Isten őrizzen! Hiszen a férjem azonnal tisztában lenne mindennel. Attól félek, hogy így is gyanakszik. Bizonyára besúgták már neki, hogy maga végigkísért mind a fél tucat fürdőhelyen és az egész időnket együtt töltöttük... Nem, nem kedves barátom, ennek most már erélyesen véget kell vetnünk. Máris tovább mentünk, mint szabad lett volna. Egy kicsit mintha én is megégettem volna magamat. Maga tulságosan rokonszenves, kellemes, nagyszerű pajtás... Sokáig fogom érezni a hiányát!

— Ezt így nem lehet elintézni! — tört ki szenvedélyesen Wood. — Én nem vagyok már fiatal ember, számomra nem tartogathat az élet már tuls

ságos sok szépséget és meglepetést. Nem dobhatom el könnyelműen a kincset, melyet a véletlen elém sodort. Én ezalatt a hónap alatt többet szenvedtem, mint eddigi egész életemben...

— De hiszen én igazán nem akartam ezt! — kiáltotta szenvedélyesen Gitta. — Igyekeztem minél jókedvűbb kis partnernője lenni!

— Igen, együtt kergettük a labdát a tennispályán, horgásztunk a tengeren, mellettem ült az autó volánja mellett, esténként együtt táncoltunk... de én a csókját akartam... álmatlanul és félig örülten fetrengtem az ágyamban és a féltékenység majdnem megölt.

— Kire volt féltékeny?

— Mindenkire. A férjére... a gondolataira... Ezt nem lehet így befejezni. Értse meg... érezze meg, hogy szeretem!

Gitta lehunyta félig a szemét, mint aki szenved és magával viaskodik.

— Nékem sem könnyű, kedves Jimmy, higgye el... Vannak kötelességek, melyeket csak igen nagy áldozatok árán lehet teljesíteni...

Wood megremegett. Négy hét után ez volt az első vallomás. És érezte, hogy ez az a pillanat, melyet nem szabad elszalasztania. És a véletlen, vagy az asszonyi ravaszság, ez a nagy szinpadi rendező, mintha már előre számított volna erre. A tengerpart egy elhagyott pontján ültek, csak a hullámok muzsikáltak fel a mélységből, amint a dagály dübörögve hajszolta őket a sziklafalnak. És a végtelen vizekből, a pálmákból, virá-

gokból szinte vadul és érzékenyen áradt feléjük az örök nász nagyszerű szimfóniája. És Wood maga sem tudta, hogyan történt, de ezuttal nem beszélt tovább, hanem elszántan, ellenállhatatlan lendülettel és szenvedélyesen magához ölelte Gittát.

*

Másnap reggel azt mondta Gitta:

— Én most már nem tudok hazamenni, Jimmy. Irtam a férjemnek, hogy csak két hét múlva utazom vissza. Ez a két hét legyen a mien!!

Azután elmúlt két hét, három és eltelt a negyedik is. Akkor történt, hogy Gitta szerelmesen, édesen csillogó szemekkel odasimult Woodhoz.

— Most már egyáltalában nem mehetek többé vissza a férjemhez. Kitagadna, a család megkövezne... Nem bánom. Te voltál az erősebb. Győztél. A tied lettem és teljesen rád bízom a sorsomat!...

Wood könnyezett örömeiben. Emszerűen megörült. Egész nap üzletkebe rohant és szinte dübösen vásárolt. Mindent. Amit csak meglátott. Ékszer, selymeket, nippet, cipőket, sálakat, kesztyűket, kombinékat, virágokat, sport-dresszszeket, amit éppen séta közben megpillantott. Gitta nevetve tiltakozott. Próbálta fékezni, de meddő kísérlet volt. Wood szerelme tulcsordult és részegen vetette magát a boldogságba...

Egy napon Gitta elborult arccal meredt egy magyar ujságra, melyet a pincérrel hozatott.

— Ah, képzeld! — mondotta Woodnak — szegény férjem egészen tönkrement. Annyira szívére vette hogy elhagytam, hogy elhanyagolta üzleteit és sereg adósság hátrahagyásával megszökött!

És Gitta könnyet törölt ki szeméből.

Wood vigasztalni próbálta.

— Nem tehetsz róla szívem... Az ember nem szállhat szembe végzetével, amely ezt így akarta...

Gitta hagyta, hogy Wood vigasztalja és nagyon meg volt elégedve magával. Tiszta helyzetet teremtett. Nem érheti kellemetlen meglepetés, nem kell félnie, hogy Wood mástól tudja meg a dolgokat. Most már csak egyetlen gond kinozta. Állandó félelem gyötörte: mi lesz, ha Wood elhagyja? Igaz, a férfi szenvedélyesen szereti. De ez nem megoldás. Gitta nem akart kitartott szerető maradni. Valahogyan meg kell oldani a dolgot. El kell válnia Molnártól és akkor feleségül megy Woodhoz. De hogyan volna ez lehetséges? Hiszen fogalma sincsen, hogy Alfréd merre jár?

*

Elmult egy félesztendő.

Molnár kifogástalan főpincér volt. Valami furcsa, szadista gyönyörűséget talált abban, hogy előző életének éppen a fordítottját éli. Régebben tőle szedték el a pénzt, most ő nyújtotta át a borsos számlákat.

— Filozófus és biró vagyok egyidejűleg! —

magyarázta Anikónak. — Hidegen és a dolgozó fölé emelkedve nézem az emberek ostobaságát, százalmas flörtjeiket, monoklis nagyképűségét. És egyidejűleg mindjárt meg is büntetem őket, mikor elszedem a pénzüket! A főpincérben van valami a sátán cinizmusából és a diplomaták elegáns modor mögé rejtett kegyetlenségéből.

Anikó mosolygott. Egyébként neki is volt foglalkozása. Levelezőnöje lett ugyanannak az artista ügynöknek, aki Molnárt elhelyezte. Noha tekintélyes összeget kerestek mégis nagyon takarékosan éltek. Mert Molnárnak titkos célja volt . . .

Állandó levelezésben állott pesti ügyvédjével, aki minderről pontosan értesítette. Tudott Gitta elutazásáról és arról, hogy Wood társaságában tűnt el. Ez a hír nagy keserűséggel töltötte el. Nem volt már szerelmes, de árulásnak és végtelen önzésnek tartotta, hogy mikor élete leg-súlyosabb perceit élte, amikor már teljesen összeomlott lelkileg és csak egy gyenge leánykéz rántotta vissza az utolsó pillanatban az öngyilkosságtól, Gitta azonnal napirendre tért minden felett. Elfelejtette az együtt töltött esztendőket, a csókokat, a szenvedélyt, melyet hozzá vitt, az idegeit felőrölő munkát, melynek minden gyümölcsét neki adta, megtagadta abban a pillanatban, mikor megszűnt pénzforrás lenni, amikor veszélyeztetve látta a megszokott jólétet. Egy percig sem gondolt arra, hogy férje mellé kell állnia, eszébe sem jutott megosztani vele a

balszerencsét. Csak a saját bőrét igyekezett megmenteni. Nem jutott eszébe, hogy mi lesz a szerencsétlen emberrel, akinek feje felett minden összeomlott. A leghalványabb kísérletet sem tette, hogy megmentse. Egyetlen gondolata volt: megtartani a pénzt, az eddigi jólétet, a gazdagságot! Mindegy, hogy mi ennek az ára! Asszonyi becsület, a férj élete, vagy akár az egész világ összeomlása...

Molnár megborzongott. Mindegy! Vége! Elszakadtak egymástól. Jobb is így! De az elválás módja mégis szebb lehetett volna. Ha Gitta csak egyetlen kedves, megértő, bátor, okos szót mondott volna neki, akkor most véle lenne itt Párisban...

De mindjárt mosolygott is és keserű, gunyos mozdulatot tett.

— Gitta, mint főpincér felesége? Órürltség!

Erről most már kár is gondolkozni. Inkább a másik elintézetlen ügyet kell majd rendezni. Az ügyvéd megírta, hogy a hitelezők között valóságos pánikot keltett váratlan elutazása. Boldogan egyeznének ki akár negyven százalékkal is. A legnagyobb hitelezők leszerelték a mérges kibebeket, akik mindenáron büntető feljelentést akartak tenni. Azt mondták, hogy egyelőre várnak. Eröss Bálint, akinek Molnár 127.000 pengővel tartozott, a hitelezők ülésén nagy beszédet tartott és kifejtette, hogy Molnár mindig korrekt, becsületes ember volt. Most nem tehet arról, hogy a Kárpáthy és Kelemen építető cég

bukásánál több mint negyedmilliót veszített. Mindenki tudja, hogy ezért kellett fizetéseit megszüntetni. Semmi értelme és célja annak, hogy ezekután bünvádi uton üldözzék. Bizni kell benne. Molnár előbb-utóbb okvetlenül jelentkezik és rendezni fogja tartozásait.

Molnárt ez a hír lelke mélyéig megrendítette. Ugy érezte, hogy ezt a bizalmat feltétlenül meg kell szolgálnia. Irt az ügyvédjének, hogy a nevében köszönje meg a hitelezőknek, hogy bizalommal viseltetnek iránta és januártól kezdve, félévenként nagyobb összeget fog nekik küldeni tartozásának résztörlesztésére.

Molnár természetesen tisztában volt azzal, hogy a legnagyobb erőfeszítéssel is csak nagyon kis százalék az, melyet ilyen módon törleszthet, de meg akarta nyugtatni lelkiismeretét. Egy fillért sem tesz addig félre, amíg másoknak tartozik.

*

Egy napon Wood azt mondta Gittának:

— Kis szívem, még legfeljebb két hétig maradhatok Európában. Azután okvetlenül vissza kell utaznom. Newyorkba Remélem, meg leszel elégedve új otthonoddal.

Egy kis meglepetésről gondoskodtam. Titkárom arról értesített, hogy sikerült a városon kívül remek kis villát találnia... Ez a tied lesz. Természetesen mindennap találkozni fogunk...

Gitta elsápadt.

— Hogyan? — kérdezte — hát nem fogunk együtt lakni?

Wood tagadóan csóválta fejét.

— Ez teljesen lehetetlen, szívem. Büszkén vallanálak az egész világ előtt a feleségemnek és szívesen mutatnálak be a társaságnak . . ., de ez így, a mai helyzetben, képtelenség. Napok alatt kiderítenék, hogy nem vagy a feleségem. Sokkal súlyosabb személyiség vagyok, semhogy ne kutatnák azonnal ki az igazságot. Wood James, a szörmekirály nem köthet titokban házasságot. Annak az esküvőjéről hangos filmet készítenék és a képeslapok közlik a menyasszony fényképét. Az én életemet figyelik és e pillanatban az előkelő társaság minden tagja tudja már a pletykát, hogy miért tartott ezuttal olyan sokáig európai kiránduláson. Az én vállalatommal kapcsolatban sok ezer ember van érdekelve. Szállítók, részvényesek, bankárok, termelők, tisztviselők, akik előtt nem közönyös, hogy hol vagyok és mit csinálok? Természetesen mindez engem egyáltalában nem érdekel, mert hiszen én egyedül téged szeretlek a világon és csak téged akarlak boldoggá tenni . . .

Gitta tudta, hogy ez a kinos perc előbb-utóbb bekövetkezik. El kell utazniok Amerikába, ahol vége szakad a mostani kényelmes és zavartalan idillnek. És megint felháborodva, halálos ellenségeskedéssel és gyűlölettel gondolt férjére, aki címe hátrahagyása nélkül szökött meg és akivel nem beszélheti meg a válópert . . .

A válóper!

A szomjuságtól elepedő nem sóvároghat úgy egy korty ital után, mint ahogyan a válást akarta! Ha szabad lenne, Wood abban a pillanatban feleségül venné. És ezzel megoldódna élete minden problémája.

De hát erre még gondolnia sem lehetett.

*

Wood úgy döntött, hogy Cherbourgból indulnak Newyorkba. Előbb még egy hetet Párizsban szándékoztak tölteni.

Párizsi tartózkodásuk harmadik napján határozták el, hogy este az Édenbe mennek. Gitta nem volt jókedvű, napok óta egyre jobban kínozta az eljövendő napok bizonytalansága. Félt Amerikától, az új környezettől. De igyekezett erőt venni magán, kétségbeesetten erőltette a jókedvet. Rémülettel töltötte a gondolat, hogy Wood kiábrándul belőle, ha unalmas, szomorú, szórakozott.

— Ma alkohol-estélyt rendezünk, Jimmy! — mondotta pajkos mosollyal. — Tudod, bucsut kell vennünk a pezsgőtől és coctaillektől, mert hiszen Newyorkban csak vizet fogunk inni!

— Azért jó, hogy mellettem leszel! — bókolt gálánsan Wood. — Te minden alkohalnál jobban megrészegited az embert! Egyébként lásd el bőven a ruhatáradat. Mi amerikaiak büszkék vagyunk az izlésünkre és hála a filmnek, sikerült is néhány ruha-őrületet népszerűsíteni, de

titokban mégis csak Párizssal beszéljük meg az elveket...

A késő délutáni órákig vásároltak. Wood új, hatalmas bőröndöt vett a párizsi ruhák, cipők és kalapok számára. De Gitta öröme azért nem volt tökéletes. Milyen más volna, ha mindezt a sok kincset Pestre vihetné és megmutathatná a barátnőinek! Ha így jelenne meg az Operában, vagy a Vigszínház premierjén. Micsoda sikere lenne. Okvetlenül nagyobb, mint a darabnak. De Amerikában? Milyen társasága lesz ott? Wood elég nyíltan megértette vele, hogy az előkelő családokhoz nem vezetheti be. Tehát csak a barátainak fogja bemutatni. A kitartott barátnő élete, bárók, lumpolások, egy szép öleb, bundák és azután...

Igen, mi lesz azután? Majd évek múlva? Persze, kap majd valami nagy végkielégítést, anyagi gondjai nem lesznek, de nem fog sehova sem tartozni.

Gitta olyan ideges lett, hogy majdnem felsikoltott.

— Fáradt vagyok! — mondotta Woodnak.

— Pihenj egy-két órát! Feküdj le, azután végy fürdőt. Tizenegykor találkozunk a hallban!

*

A mulatóhelyek igazi előkelőségét a pincérek és főpincérek adják meg. A tulajdonosok nagyobb gonddal válogatják meg őket, mint annak idején Nagy Frigyes a testőreit, vagy mondjuk, egy amerikai filmrendező a frakkos statisztákat.

Nem elég az, hogy ügyesek, fürgék, jómódozuak, Még kellemes külsejűeknek és elegánsaknak is kell lenniök. Legalább két fokkal elegánsabbaknak, mint a vendégeknek. Imponálniok kell. A szemükből hipnotikus erőnek kell sugározni. Pillantásaikkal meg kell semmisíteni tudniok a kellemetlen vendéget. Egyetlen mozdulattal éreztetniök kell, hogy jó, vagy lesújtó véleményük van-e a vendég gavallériájáról, izléséről, viselkedéséről. Valójában ők az urak és a rend irányítói a lokálokban. Megtörik a vendég makacs ellenállását, fagyos és kellemetlen levegőt teremtenek körülötte, ha nem rendel megfelelően. Viszont tudomására adják, néhány jóakaratu mosollyal, hizelgő bókkal meglegedésüket is. A legnagyobb diplomaták és legreमेкеbb lélekismerők. Kényszerítik a vendéget, hogy elismerje fölényüket, hogy törődjön a véleményükkel. Ők avatnak valakit az éjszakák lovagjává. Ahogyan fogadják, ahogyan kiszolgálják, az állapítja meg a vendég rangját az éjszakai világában.

Molnár például a megközelíthetetlen, örökké merevarcu, arisztokratikusan zárkózott, sohasem mosolygó főpincérek közé tartozott. Az ilyen főpincér kegyéért megőrülnek a vendégek. Ha egyikét nyájasabb szót mond, büszkén és boldogan néznek a nőre, mintha azt mondanák: ime, lát-hatod, milyen megkülönböztetett hely illet engem a gentlemanok sorában. A főpincér is tisztában van gavallérságom rangjával és előkelőségével

Molnár egyébként főpincéri hüvösségének egész méltóságával az egyik páholy közelében állt és a rendre ügyelt fel. Mint a közlekedési rendőr karjai kitérésével, úgy dirigálta ő a pincérhadat szeme mozdulatával. Éjfél volt. Ilyenkor még csak a pincérek hada dolgozik. A főpincér két óra felé lép csak működésbe. Egyszerre azonban mintha forró zuhany szakadt volna a nyakába, melytől hirtelen vörös lett, mint a leforrázott rák.

A bal kettes páholyba új vendégek érkeztek, Szmokingos, ezüsthaju, pirosképü ur és egy fekete estélyiruhás, tőkéletes alaku nő, akinek szépsége és eleganciája egyszerre betöltötte az egész mulatót. Csodálatos nő, akit társadalomtudományi muzeumokban kellene mutogatni ezzel a felirattal: a tőke diadala! Ilyen maximumra fokozható a női szépség az itt látható ipari és gazdasági berendezések segítségével. És a nő mellé kis modellekben oda kellene helyezni a bankokat, ruha- és selyemgyárakat, kozmetikai szalonokat, divatáruházakat, arany- és drágakőbányákat, iparművészeti műtermeket.

Molnár azonnal felismerte: Gitta! És a férfi mellette: Wood! Ez a váratlan találkozás egyszerre felborította minden hüvös nyugalmát és bölcsességét. Nagyon is rikitó színezésben látta Gitta cinizmusát, szivtelenségét, kegyetlen önzését. Felháborodva ismerte fel egyszerre az igazságot: mindig szolgálja volt ennek a nőnek. Rabszolgálja volt mint férje, akinek egyetlen kötelessége volt:

kielégíteni szeszélyeit, gondoskodni a kényelméről. És ez a szolgálai viszony most még élesebben és könyörtelenebbül domborodott ki. Gitta a páholyában ül mint vendég és ő a pincér frakkjában várja parancsát!

Molnár remegett az izgalomtól. Keze ökölbe szorult, valami nagy botrányra gondolt...

De amint elfehéredő szájjal odameredt a páholyra, fogcsikorgató dühe egyszerre valami gúnyos, kegyetlen mosollyá torzult. Mint akinek egyszerre eszébe villant a megoldás...

És ugyanakkor, mintha megérezte volna a férfi hipnotikus tekintetét, Gitta feléje fordult és halkán felsikoltott, kezét szája elé kapta, mintha a rémület kiáltását akarná visszafojtani.

— Mi történt, kedves? — riadt meg Wood.

— Ah, semmi! Egy kis toalett-hiba! Bocssáson meg... magára kell hagynom néhány percre!

És kirohant a páholyból.

— Drágám! — lihegte Molnárnak, aki már a mulató egyik különszobájában várta, — milyen boldog vagyok, hogy látlak. Mennyit aggódtam miattad! Hála Istennek élsz, jól vagy! Pedig nem érdemled meg, hogy jó legyek hozzád. Csunyán bántál velem. Elhagytál... De ne beszéljünk erről. Nem teszek szemrehányást.

Molnár olyan merev arccal hallgatta, mint aki-ben talán vér sem kering és a megindulásokat még hirtől sem ismeri.

— Kérem, Gitta — mondta nyugodt, szenvtes

len hangon — kár ennyire felizgulnia. Nem óhajtom kellemetlen helyzetbe hozni a kedvese előtt. Szégyenkeznie sem kell miattam, hiszen Wood ur csak egyszer látott engem, nem fog felismerni!

— Te mindig nagy és nemes voltál! — szavalta Gitta. — De ha igazán ilyen nagylelkű vagy, akkor lásd be, hogy mi ketten már igazán nem élhetünk együtt. Te hagytál el... Istenem, nem veheted rossznéven, ha abban a szörnyű összeomlásban segítséget kerestem. És most arra kérek: engedj engem végleg szabadon! Ha tudnád, mennyire kerestelek! Mennyit imádkoztam, hogy találkozzam veled és megkérjelek erre! Váljunk el, Alfréd! Ugy-e nem értesz félre és belátod, hogy ez az egyetlen megoldás?

Molnár gunyosan mosolygott.

— Nézz körül, Gitta. Ebben a teremben legalább két tucat hozzád hasonló nő van. Remekül felöltözött, aranyba és briliánsba foglalt asszonyok. Senkihez sem tartoznak. Egyetlen férfihez sem... egyszerűen járulékaik a pénznek. Ugy virulnak ki az aranyon, mint a rügyek az ágakon. És amint a rügy felszivja az ág nedveit, úgy szivjátok ti fel a pénzt és duzzadtok tőle pompázó virágokká. Az én pénzem elfogyott, siettél hát másik, kedvezőbb talajba helyezkedni... Hagyjuk az érzéseket, Gitta. Ez üzlet, adás-vétel... Nincsen beszélőnk! Menj vissza Mr. Woodhoz és ömlessz ki erszényéből az aranyakat. Nagyszerű étel-különlegességeink vannak! És személyesen foglak kiszolgálni. Sza-

vamra, nyugodtan ehetsz, nem lesz méreg sem az ételekben, sem az italokban.

— De nem, ez lehetetlen! — tördelte kezét Gitta. — Ezt el kell intéznünk! Le kell zárnunk a multat. Néhány nap múlva Amerikába utazom. Talán sohasem találkozunk többé. Ne tégy szerencsétlenné. Wood feleségül akar venni. Könyörülj rajtam... légy nagylelkű, Alfréd!

— Főpincérektől nem szokás nagylelküséget kérni! Nem vagyok gentleman! De azért ne légy ilyen rémült. El fogjuk intézni a dolgot... Oh, már én is gondoltam arra, hogy — amint monddod — le kell zárnunk a multat! Menj vissza Woodhoz és a többit bizd rám nyugodtan!

— Mit tervezel? Mit akarsz csinálni?

— Oh semmit! Éppen olyan előzékenyen és figyelmesen fogok rendelkezésedre állni, mint a többi vendégnek!

Gitta egy kis pudert rakott az arcára, megigazitotta ajkán a ruzst és visszament Woodhoz.

— Szives utólagos jóváhagyásoddal már megrendeltem közben a vacsorát! — fogadta Wood, akinek sejtelve sem volt a drámáról, amely körülötte viharzott. — Ismerem az izléseidet! Megleszel elégedve velem!

De Gitta torkán egy falat sem tudott lecsuszni.

— Mi bajod van, édes? — aggódott Wood. — Olyan ideges, nyugtalan vagy...

Gitta már majdnem az eszét vesztette.

— Kérlek, menjünk innen! Tulságosan meleg van... szédülök!

— Jó, vacsora után azonnal távozzunk!

Gitta közben már elkészült tervével. Ugy tett, mintha kis aranykötésű noteszébe jegyzett volna valamit és egy cédulára magyarul ezt írta: üzenje meg, hogy holnap délelőtt hol találkozhatunk?

Azután egy virágárus leányt magához intett, mintha rózsát akarna vásárolni és franciául — hogy Wood ne értse — azt mondta:

— Adja oda ezt a cédulát a főpincérnek!

És titokban kezébe csuszattatta a levélkét.

Azután dobogó szívvel várta a választ.

Közben Wood intett, hogy fizetni akar.

A pincérek, étel- és italhordók sorfalat álltak és Molnár úgy vonult be a páholyba sorfaluk között, mint az operettekben a primadonna. A számla — mint az külföldön szokásos — már készen volt kezében és átnyujtotta.

Wood egy pillantást vetett a papírszeletre, csak a végösszeget nézte meg szokása szerint, de azután feltette a monokliját, még egyszer megnézte a különös számlát, melyen ez állott:

Osztriga, kaviár, orosz módra . .	100	fre.
Humár, heregi módra	150	„
Fácán. à la Chamberlain	80	„
Fagylalt, Mária Antoinette módra	40	„
Pommery	200	„
	<hr/>	
	570	fre.
Csók, törvényes módra	20.000	dollár.

— Mi ez? — kérdezte elhülve.

Molnár rendületlen nyugalommal zsebébe nyult és egy papirtekercset nyújtott át.

— Parancsoljon, uram!

Wood elképedve nézett az irásba. Szabályos nyilatkozat volt, melyben Molnár Alfréd építész meghatalmazza budapesti ügyvédjét, hogy indítsa meg a válópert felesége, született Érdy Margit ellen.

— Mi ez? — kérdezte mégegyszer óriási izgalommal Wood.

De Gitta, aki szintén elolvasta a nyilatkozatot, megelőzött minden további kinos kérdezősködést.

— Ez az ur a férjem! — sugta Woodnak, aki nek arca egyszerre megnyult a bámulattól.

— Holnap délelőtt a párisi magyar követség előtt hitelesíthetem ezt a meghatalmazást! — mondotta hidegen Molnár.

— Ön huszezer dollárt kér a válásért? — kérdezte méltatlankodva Wood. És Molnár látta, hogy Gitta arcán is csalódás és megvetés tükröződik.

— Sajnálom, uram, de ehhez ragaszkodnom kell! Ha csak rólam lenne szó, talán megengedhetném magamnak, hogy elkomédiázzam a gavallért, ámbár méltóztassék elhinni, hogy ennek semmi értelme nincsen. De ez a pénz ártatlan emberekké. A hitelezőimé, akiknek azért vettem el a pénzét, hogy önagyságát ilyen gyönyörűvé varázsoljam, mint amilyenek most látja.

Méltóztatik belátni, hogy ha ilyen luxusportékát átveszünk, úgy annak meg kell adni az árát...

Mr. Wood megvetően mérte végig Molnárt, kivette csekkfüzetét és kiállította az összeget.

Azután felállt és halkán odasugta Gittának:

— Micsoda züllött alak! Igazán méltatlan volt magához!

És Gitta még halkabban sugta vissza:

— Nem is szerettem soha. Magának a kisujja különb, mint ő egészben! Ne is beszéljünk róla. Az a fő, hogy végre egészen és tökéletesen a tied lehetek!

És miután még egy megvető pillantást vetettek Molnárra, kisiettek a mulatóból.

V É G E.

KOMOR ISTVÁN

írta a *Világvárosi Regények* következő számát, amelynek címe

A SZÜRKE TŰZ

Az író különös, furcsa alakok közé, ismeretlen világba vezeti az olvasót. Új ötletek, meglepő fordulatok hosszú sora ez a regény, amelyet méltó hely illet meg gondosan válogatott általánosan kedvelt sorozatunkban.

46. számú keresztrejtvény

	1	2	3	4		5	6	7	8	
9						10				11
	■	12				13			■	
14					14a					
	■		■	15			■		■	
16	17		18		■	19	20		21	
22					23					
			■			■				
24	25	26		27		28		29	30	31
32						33				
	■		■	■	■	■	■		■	
34			35	36		37	38			
	■	39				40			■	
41	42					43			44	
	45					46				

Vizszintes sorok: 1. Napszak. 5. A vállalat alapja. 9. Kínál. 10. Balatoni fürdőhely. 12. Mozgat. 13. Bevajazza a kenyeret. 14. Két árpádházi király. 15. Fiume békebeli polgármestere és képviselője. 16. Vissza: K-val az elején küldönc. 19. Vissza: sok csatát látott belga város neve fonetikusán. 22. Lakásunk berendezését szállítja. 24. A nagy magyar vasutépítő miniszter. 32. Híres svájci üdülőhely. 33. Azt mondják rá, hogy nincs. 34. Porosz tartomány. 39. Vissza: kémiai fogalom. 40. Versben találjuk. 41. Délamerikai város nevének egyik része. 43. Bibliai alak. 45. Kerek vonalban halad. 46. Üzlet (ékezethiba).

Függőleges sorok: 1. Indulatszó. 2. Vissza: fagyott, mecsaras vidék. 3. Vissza: be . . . , a szakácsnő teszi. 4. Hevesi Sándor színműve. 5. Ósmagyar vezér. 6. Kis kutya. 7. Kínai. 8. M . . . , igekötő. 9. Vissza: pince, bormérés, közismert spanyol eredetű szóval. 11. Dumas három testőrének egyike. 14a. Néni magánhangzó. 17. Angol prepozíció fonetikusán. 18. Űtőfegyver. 20. Vagyonkezelő. 21. Olasz folyó. 23. A néma film nagy amerikai női sztárjának neve fonetikusán. 24. Kulturálatlan nép. 25. Az Argon vegyjele. 26. Orosz uralkodóház volt. 27. S-sel a végén a madarak királya. 28. G. C. 29. Szláv férfinév. 30. . . in, germán mitológiai isten. 31. Így mondják falun az előkelőt. 35. Indulatszó. 36. Német filmszínész vezetékneve. 37. Vissza: . . . usz, a beduinok csuklyája, fehér köpönyege. 38. Az igazság szolgálja. 42. Egyforma magánhangzók. 44. Igekötő.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

A 45-ik számú keresztrejtvény megfejtése

Vizszintes sorok: 1. Ugrat. 5. Keops. 9. Odalisk. 10. Ildom. 11. Azota. 12. Leander. 13. Uri. 15. I. C. V. 17. Ro. 18. Aj. 19. Li. 21. Sa. 22. Ibola. 24. Titus. 26. Br. 27. Az. 28. Garat. 31. Tarok. 34. An. 35. Da. 36. Aa. 37. Ma. 38. Lom. 40. Hat. 41. Umasaba. 41. Ichor. 45. Budán. 46. A vidéki. 47. Avren. 48. Rékik.

Függőleges sorok: 1. Uri muri. 2. Rodli. 3. Adoe. 4. Tamakja. 5° Kiadást. 6. Esze. 7. Ókori. 8. Szarvas. 14. Robbanó. 16. Csuzoma. 18. Al. 20. Ii. 23. Orr. 25. Tar. 28. Gallina. 29. Ad. 30. Tabarin. 31. Talabér. 32. Aa. 33. Katonák. 39. Muhar. 40. Hadik. 42. Move. 43. Buké.

**A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK megjelent száma
a 12-ik számtól kezdve:**

12. NICOLAS KEYNES: A turf démona.
13. Ifj. LOVASZY MARTON: Menekülés.
14. FARAGÓ SANDOR: 200.000 pengő.
15. FORRÓ PÁL: Leszámolás.
16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs.
17. NÉMETH KAROLY: Az ezredes két halála.
18. INNOCENT ERNŐ: A gychenna csókja.
19. TERSANSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz.
20. FARAGÓ SANDOR: A kék Rolls-Royce.
21. LELESZY BÉLA: Az ezüsthercegnő.
22. MOLY TAMAS: Az öt Ravo.
23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland.
24. KULCSAR MIKLÓS: A filmvezér.
25. KELLÉR ANDOR: A 10.000 dolláros csekk.
26. Ifj. LOVASZY MARTON: Hajnali látomás.
27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás.
28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője.
29. LELESZY BÉLA: A tűz éneke.
30. BÉKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték.
31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány.
32. FORRÓ PÁL: Silvia két láncosa.
33. TERNAY ISTVÁN: Halló, ki beszél?
34. GÖRÖG LÁSZLÓ: Önagysága randevuja.
35. ORBÓK ATTILA: Szív a széfben.
36. INNOCENT ERNŐ: A pénz aszonya.
37. FARAGÓ SANDOR: A kutyás ember.
38. LELESZY BÉLA: A bűnök kertje.
39. BARÓTI ZOLTÁN: Petri koncert.
40. FORRÓ PÁL: Önagysága, a betörő.
41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul.
42. Ifj. LOVASZY MÁRTON: A szerencse éjszakája.
43. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az áruló csók.
44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé.
45. LELESZY BÉLA: A szőke áldozat.
46. FORRÓ PÁL: Kvittek vagyunk...

Többet ér

a

**RÁDIÓ
UJSÁG**

mint

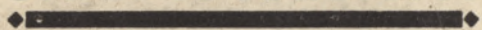
12

fillér,

mert

60

oldal és tökéletes

Mindenütt kapható

